

פעולתו אחת עמית לביא

איני בכלל מצוי במקום שאני יכול לכתוב על מפעלו של הרב שג"ר. לעולם לא נדע יותר מאשר את עצמנו ואת התגובה או המחשבה והתמונה שמצטיירות במוחנו אודות אחרים, אודות העולם, אודות הפגישות שלנו עם אחרים. תמיד ולעולם זה אנחנו שנפגשים עם משהו, אבל כל הידיעה היא משהו שקורה בתוכנו.

לכן, כתלמיד של הרב שג"ר יש בי רשימו חזק ביותר של האיש ושל פועלו, ולא של מפעלו. מפעל זה דבר שמייצר לפי קו מסוים, ואצל הרב שג"ר היה גם ייצור שלא לפי קו או תקן. עצם היצירה ועצם החשיבה והחוויה היא דבר אותנטי שמתאים יותר לבניין פועלו. ולא מפעל שהוא בניין נפעל – פאסיבי, ודבר שקורה בגלל כוחות הבאים מבחוץ ומעצבים את הנושא.

הרב שג"ר הוא הנושא בעצמו, הוא הרב שג"ר ובכך הוא מעביר דרכו את העולם ואת העולמות שאיתם הוא משוחח, ובקרבתו כל נמצא מצא מקומות בתוכו לצלול אל העצמיות שלו ולקשר את עצמו עם העולם בצורה של אמינות פנימית לעצמו.

יש רגעים שאדם פשוט מרגיש חלק מהבריאה. ושהבריאה והוא היינו הך. ההבדלים קורסים ברגע גילוי העצמי האמיתי והייחודיות. באנגלית, המילה לבד – Alone – בשינוי אותיות יכולה להיקרא All One. ברגע שאתה מבין שאתה אינך יותר ממי שאתה במובן של התפיסה העצמית של ההכרה, של האגו – האגו יכול לפנות מקום ולהפסיק להציג את עצמו, מתוך ההבנה שמדובר בהונאה עצמית מתוחכמת. ואז, כוחות שהם הכוחות האוניברסאליים יכולים לשחרר את האדם מעצמו ומהמאמץ להעמיד פנים של מישהו.

המצב של הגילוי העצמי המחודש והמתחדש באופן יום-יומי היה הפנים של הרב שג"ר. מקור של התגלות החוכמה. ההארה הזו של הרב שג"ר היא הארה אמיצה ומחייבת. הנושא בעול ההארה מהסוג הזה, חיינו הם מסע של גילוי מתמיד ושל שאלת שאלות על הפרטים.

רובנו חיים בעולם בו אנו שומעים מה השני מספר לנו אך איננו מקשיבים בכלל. הרב שג"ר היה מקשיב הקשבה פעילה. האדם הגדול באמת לא יודע, ולכן הוא שואל. אתה מספר לו משהו והוא יודע שהוא רק פוגש אותך דרך הפגישה שלו עם עצמו ועם ההבנה שלו אותך. ולכן, הוא שואל כדי לצייר את התמונה של המספר אצלו ולהביא את עצמו לתוך העולם של השני, ובדרך כזאת השני מגיע לידי גילוי מחודש של עצמו בתוך הסיפור ומשתחרר למדרגה אחרת שהיא מעבר לסיפור. כי הכל נמצא מעבר לסיפור.

הסיפור הוא פרוזדור המביא אל המציאות, ואל גילוי החיים שנמצאים בתוך המציאות, הסובבים וממלאים אותה, "הקב"ה סובב וממלא כל עלמין".

החיבור המיוחד להתפתחות עצמית ולעולם הדתי והאהבה שהרב שג"ר העביר בנוכחות שלו היו בלתי ניתנים לפרשנות. הם היו פשוט קיימים כחלק מהאישיות וקרנו ממנו על הסביבה. יחס כזה מוליד בסביבה חידוש והארה אמיתית שהנה תמיד אישית, בעלת מכנה משותף של הסרת קליפות והפרדות, ומציאת המושך המרכזי שמאחד את התבניות השונות וחושף את מה שמאחורי הסדרים השונים שבמציאות.

מתוך ראייה כזו עולה יראת הרוממות, ואין האדם רוצה לומר אלא שירה. פטירתו בטרם עת של הרב שג"ר מטילה חובה ושליחות להוקיר תודה על מפעלו, ולי כתלמידו להודות לו מעומק הכרתי על הרשימו הגדול שהוא השאיר עלי ועל הארת הפנים והאהבה החודרת את מסכי האשליה ונוגעת באני.

אם אין אני לי מי לי? אם אין לי אני, קיום, נוכחות אמיצה שאומרת לעצמה 'הנני!' – מה עלי לעשות? מי עלי להיות? – אז מי לי. אף אחד לא יעשה זאת במקומי.

היום אני במקום של ריפוי וצמיחה אישית בזכות התקופה שלי בשיח, והמפגש שלי עם לימוד והתבוננות, כפי שהועברו בדוגמא אישית טוטאלית של דמויות מפתח כמו הרב שג"ר ז"ל, וכמובן הרב דרייפוס, ראשי הישיבה. תודה.